

Inda en het kindje (VOOR DE JONGERE KINDEREN)

door

MIEN LABBERTON

Kleine Inda zat stilletjes voor zich uit te kijken. Ze was niet vrolijk, och nee, ze was helemaal niet vrolijk. Ze kòn maar niet wennen bij Tante en Oom en Albert-Jan, bij wie ze nu toch al haast zes weken in huis woonde. Ze kon ook niet wennen aan de straat. Ze was er altijd gewoon aan geweest, uit te kijken over klapperbomen en een rubber-plantage, en aan kippen en een klein aapje op het erf. En heel andere huizen. Deze stenen huizen, zo allemaal op een rij, vond kleine Inda nare, benauwendende dingen.

Haar hand streek over haar jurk. Ze kon het zakje voelen, dat er aan de binnenkant tegenaan genaaid zat. Haar handje bleef er op rusten.

Ze kon óók niet wennen aan de kou. Albert-Jan had gevraagd of ze meeinging naar het ijs, dan mocht ze telkens zijn schaatsen ook wel eens hebben, had hij gezegd. Dat had ze wel aardig van hem gevonden, maar ze had toch van nee geschud. Ze was eigenlijk een beetje bang voor Albert-Jan. Hij was al zo groot, een heel jaar ouder dan zij, en hij vond de kou fijn en de straat gewoon en het ijs reuze en hij kon zo hard lopen met zijn schoenen aan. Zij, Inda, kon alleen maar goed hard lopen als ze op blote voeten was. Maar dat mocht hier alleen maar op de slaapkamer.

De deur van de kamer ging open.

„Zit je daar zo alleen, kindje? Ben je toch niet meegegaan met Albert-Jan? Wacht, ik kom hier nou ook, dan gaan we gezellig samen theedrinken en praten we alvast wat over Kerstmis.”

De trieste donkere ogen keken naar Tante op. O, wat zou die graag willen, dat ze eens een lachje kon brengen op dat smalle gezichtje! Wat duurde het toch lang, voor Inda zich bij hen thuis ging voelen! En ze wilden toch zo zielsgraag vader en moeder zijn voor dit kindje, dat zonder ouders uit het verre Indonesië was gekomen.

„Kerstmis?” vroeg Inda. „Wanneer is dat?”

„Nog drie nachtjes slapen. En dan krijgen jullie een beeldig Kerstboompje en dan mag jij helpen de kaarsjes aan te steken.”

„Kaarsjes? Waarom?”

Op het matte gezichtje, dat nog geen Hollandse kleur had gekregen, kwam een trek van niet-begrijpen. En Tante bedacht, dat Inda nog nooit een echte Kerstboom had gezien. En dat ze van Kerstmis misschien nog maar heel weinig wist. „Vanavond ga ik jullie een verhaaltje vertellen,” zei ze. „Aan jou en Albert-Jan. Een erg mooi verhaal. En als het dan Kerstmis is, vertel ik datzelfde verhaal nog eens weer en dan zal ik er ook een liedje van zingen voor jullie. Hou je van zingen?”

Inda knikte. „Baboe zong altijd,” zei ze. „Vroeger, maar ze was er niet meer.”

„Je kan dat liedje zelf ook wel leren. 't Is helemaal niet moeilijk.”

„Is het al gauw vanavond?”

Tante glimlachte. „Zal ik het jou vast een keertje vooruit vertellen? Ja? Kom dan maar gezellig dicht bij me zitten. Maar eerst een kopje thee.”

Zo hoorde Inda voor het eerst van haar leven het verhaal van het Kindje Jezus, dat in Bethlehem geboren werd in een stal, en dat een kribbetje voor wiegje had. Ze hoorde van de herders op het veld, die in de nacht de engelen hadden horen zingen. Omdat dit Kindje geboren was, dáárom zongen de engelen zo mooi en daarom werd de donkere nachthemel helemaal licht. Want dit Kindje zou later de liefde aan de mensen brengen.

„Het was niet maar zo een gewoon kindje, hè?” zei Inda. „Het was een heel, heel bijzonder engelenkindje, een hemelkindje, hè Tante?”

„Ja, lieverd,” zei Tante blij, want ze zag dat Inda's gezichtje nu niet zó triestig meer stond. „Kijk, daar komt Albert-Jan thuis.”

„Vanavond doen we vertellen,” zei Inda, zó als hij de kamer inkwam. „Van het kindje en de engelen en de herders!”

„Niet waar,” zei Albert-Jan. „Met Kerstmis pas, hè Mam?”

„Vanavond ook al,” zei Moeder. „En dan met Kerstmis nog eens weer. En dan steken we ook ons boompje aan en mogen jullie alles van het Kerststalletje er om heen zetten.”

„Wat is dat?” vroeg Inda.

„Zal je wel zien,” zei Albert-Jan. Hij vond het nog lang geen Kerstmis. „Ik kan al haast alleen rijden, Mam.”

Maar die avond luisterde hij even aandachtig als Inda, toen Moeder bij de haard zat te vertellen. Toen het verhaal uit was, liep hij weg en kwam even later terug, met een doos onder zijn arm. „Kijk, Inda, hier zit alles in.” En hij begon de doos voorzichtig leeg te pakken.

Inda stond er bij, de handjes op de rug. Ze vond het zo mooi. Daar waren de moeder, Maria, en de vader, Jozef, en herders en een herdersjongetje, dat op een fluit blies, en de engelen hadden vleugels, en het stalletje zelf was donker, maar er kon een lichtje in branden, zei Albert-Jan. En op het dak was een lichte plek, die kwam van de ster die er op scheen. En daar — dáár was het houten kribje. Inda's ogen zochten en zochten. De doos was leeg.

„Maar,” vroeg ze schuchter, „waar is het kindje?”

„Dat is er niet,” zei Albert-Jan.

Inda keek bedremmeld. Maar opeens klaarde haar gezichtje op. „O nee,” zei ze, „natuurlijk, nou nog niet. Maar met Kerstmis wel, hè?”
Albert-Jan zei niets. Hij vond het opeens zelf gek, dat er geen kindje was. Maar het was er nooit geweest, en hij had er nooit verder over nagedacht.
Toen hij een half uurtje later in zijn bed was, lag hij daar nog over te denken. Er was geen kindje. Hij herinnerde zich nu opeens, dat Moeder verleden jaar

gezegd had: „het Kindje is er wel, maar je kunt het niet zien. Het woont in je hart.” Maar Inda wou, dat het op Kerstmis in het kribje zou liggen. Ze zou verschrikkelijk teleurgesteld zijn als er geen was. Hoe moest dat nou? 't Was eigenlijk beter dat ze het maar meteen wist. Misschien wist ze er zelf wat op. Je zou een heel klein popje moeten hebben en dan . . . kòn dat, dat een popje het Jezuskindje zou zijn? Ja, waarom niet? Als het maar een heel mooi, een heel bijzonder popje zou zijn. Maar hij was een jongen, hij had geen popjes. Inda had ze ook nog niet. Die je in een winkel kon kopen waren niet goed. Veel te groot en veel te gewoon. Maar Inda zou zo verdrietig zijn als het kribje leeg bleef . . .

Albert-Jan gleed uit zijn bed. Hij liep de overloop over en Inda's kamertje binnen. „Slaap je, Inda?” vroeg hij zachtjes, „slaap je al?”

„Nee,” zei een hees fluisterstemmetje. „Nee. Ben je ook bang?”

„Welnee. Maar zeg, moet je eens horen, er is heus geen kindje, echt niet. Op Kerstmis ook niet. Echt niet.”

„Dat kan niet,” zei Inda. Ze ging rechtop zitten. De maan scheen naar binnen, maar Albert-Jan knipte toch haar lampje aan. „Dan moeten we daar voor zorgen,” zei hij. „Maar in de winkels hebben ze niks dat goed genoeg is, dat weet ik zeker. Het mag geen poppetje zijn, het moet het Jezuskindje zijn. Begrijp je wel?”

Inda knikte. „Het engelenkindje dat zo lief is,” zei ze. „en dat iedereen blij wil maken. Dat zei Tante.” Ze zuchtte even. Ze schoof het dek wat terug. Haar rechtervuistje kwam er boven en ging even open. Albert-Jan zag dat er wat in zat. Het was nu alweer onder de dekens.

„Wat had je daar?” vroeg hij. „wat heb je in je hand?”

Ze keek hem aan en was opeens niet meer bang. Ze trok de hand weer omhoog en opende haar vingertjes.

„Van thuis.” zei ze. Op de open handpalm lag een heel klein speksteenpopje met wijze ogen en een zachte glimlach om de mond. Albert-Jan hield even zijn adem in. „Och . . .” zei hij bewonderend, en toen, opeens:

„Maar dat is goed voor het kribbetje, Inda!”

Inda's ogen werden groot. Alle angst was er uit weg. Wát zei Albert-Jan? Het kleine popje, het enige dat haar vergezeld had op de verre reis naar het vreemde land, dat ze altijd in haar jurkzakje bij zich had gedragen en dat haar ook 's nachts niet verliet, dat zou het Jezuskindje mogen zijn? Ze keek naar het kleine beeldje, en het werd helemaal nieuw voor haar. Als het op Kerstmis in het kribje van Bethlehem zou liggen, dan zou het haar voortaan altijd vertellen, hoe ze blij zou kunnen zijn. Dan kwam de kou er niet meer op aan, en de straat niet en al het vreemde niet. Dan zou ze kunnen voelen, dat Tante lief voor haar was en dat Albert-Jan een aardige jongen was. Dan zou alles goed kunnen worden . . .

Ze keek op naar Albert-Jan.

„Mag ik het er dan zelf in leggen?” vroeg ze, en haar wijsvinger streelde heel voorzichtig over het stenen rugje. Albert-Jan liet zich van de bedrand glijden.

„Natuurlijk.” zei hij, „ik ga nou weer naar bed, hoor. Slaap lekker.”

Inda zei niets meer. Ze knipte het lichtje uit. En lag heel stil en heel blij in donker. Zo blij als ze in Holland nog nooit was geweest.

